

LORETTA NYHAN

ROMAAN

Originaali tiitel:
Loretta Nyhan
Digging In
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja asjaolud on autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid väljamõeldud kontekstis. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgu surnute või elavatega, või tegelikult aset leidnud sündmustega on täiesti kokkusattumuslik.

Tõlkinud Piret Lemetti
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud David Drummond

Text copyright © 2018 by Loretta Nyhan. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E12404321
ISBN 978-9949-82-846-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Neile, kes on tunda saanud kõige hullemat,
mida elu võib tuua,
ja sellegipoolest loodavad parimat...*

Esimene peatükk

Meil oli hommikuks välja mõeldud oma süsteem. Äratuskell hakkas undama kell 6.08 ja mina lülitasin selle välja, äratuse edasilükkamine oli keelatud. Libistasin Jesse äratamiseks käega üle ta armsalt äramagatud juuste ning tema nügis mind seejärel pisut ninaga, habemetüükas lõug minu oma kōdistamas, heitis seejärel oma pikad koivad üle voodiserva, ohkas ja läks alumisele korrusele kohvi tegema. Mina lipsasin duši alla ja kümme minutit hiljem saabus Jesse, misjärel mina end temast mööda pressisin ja pahameelt teesklesin, kui ta mind krabada üritas. Mu eelmisel õhtul hoolega valitud riided olid meie lugemistoolil juba ootamas. Riietusin kiiresti, kuivatasin juukseid neile kohevuse andmiseks pea alaspidi ja meikisin end riidekapi uksele olevat peeglit kasutades. Jesse pani selga ülikonna ja triiksärgi ning katkestas oma tegevuse vaid selleks, et minu käest lipsuvaliku kohta soovitus küsida. Kolkisime koos Trey uksele, kuni kuulsime ta rasket ägamist ja paljaste jalgade valju põntsatus vastu põrandalaudu. Alumisele korrusele jõudes jagasime tassi kohvi, tegime pooleks kausitäie jogurtit ja kallistasime end kööki vedanud Treyd hüvastijätuks. Astusime klaasustest välja külge külje kõrval ja hõikasime naabermajas elavale härra Eckhardtile pisut liiga valjusti „Tere hommikust!“, et siis naerma puhkeda, kui meie tõre naaber lõi pilgu maha, teeseldes, et pole meid kuulnud. Seejärel suudle-

sime korralikult, aga nii, et see jääks kuskile pealiskaudse ja piinlikkust tekitava vahemaile, istusime oma autodesse ja meie päev võis alata.

Meie ühine elu oli ideaalne.

Kuni Jesse Volvo ühel päeval kaks aastat tagasi, säraval ja selgel suvehommikul Kennedy kiirteel vastu tee eraldusriba pörkas. Oleks see juhtunud tipptunnil, kui autod roomates edasi liiguvad, võinuks tagajärjeks olla üksnes kerge plekimõlkimine, aga tol pühapäeval ei olnud erilist liiklust ja betoonserva kerge riivamine sajakilomeetrise tunni kiirusega tähendas seda, et auto lendas piruette sooritades üle nelja sõidurea, tabades teel pörkepiirde juurde paari teist autot, ning tegi siis kaks tiiru üle katuse, kukkudes vastu betooni sellise jõuga, et Jesse auto katus vajus sisse.

Inimeste arvates peaksin ma tänulik olema, et keegi teine tõsiselt viga ei saanud. Ma ei soovi kellelegi halba, aga tuleb tunnistada, et oleksin universumilt oodanud õiglasemat jagamist – mõni murdunud jalaluu, mõranenud rangluu. Kogu löögi võttis enda peale Jesse, ta keha oli katki ja kokku surutud ning ta ei muudaks midagi, isegi kui saaks.

Mina siiski muudaksin. Mina oleksin soovinud teistsugust tagajärge.

Sest mis edasi sai? Sellest täiuslikkusest? Sellest turvatundest? Sellest mugavusest?

Kõik on läinud.

Meie täiuslikult toimiv süsteem.

Kõik. On. Läinud.

Lükkasin äratuse kolmandat korda edasi ja valmistusin taas une pime-dasse allilma sukelduma, kui Trey meie tube eraldava seina pihta kolki-des röögatas: „Tõuse juba üles!“

„Sa võid esimesena duši alla minna!“ vastasin teki alt, püüdes võimalikult reipalt mõjuda. Meie vanapoolne boiler teeb oma viimaseid hingetõmbeid ning pragiseb ja praksub iga kord, kui me üritame teine-

teise järel duši all käia. Trey tõi kuuldavale midagi vandesõna meenutavat, siis kuulsin, kuidas torud korisema hakkasid ja kostis meie nõrgast veesurvest tingitud tasast vihmasabinat meenutav pladin.

Surusin nina kaenla alla ja vedasin õhku. Polnudki kõige hullem. Kui ma duši all käimata jätan, saan silmad veel korra kinni lasta ja päeva alustamisega viivitada, kuni Trey on kooli läinud.

Tundus, et mööduda jõudsid vaid mõned sekundid, kui vali röögatus mu uneloori purustas. „Emps! EMPS! See on jääkülml!“

Vedasin end voodist välja, ise seejuures võpatades ja silmi kissitades, kui tihedalt ette veetud kardinat vahelt endale tee läbi murdnud päikesekiired mind tabasid. „Ma helistan sellele mehele,“ lubasin, ehkki ei teadnud päris täpselt, millisele mehele. Ilma huumorimeeleta toruluksepale? Küttesüsteemide mehele, kes alati hapukapsa järele lehkas? Jesse oleks teadnud. Oleksin esimese asjana helistanud talle.

Trey löi magamistoa ukse valla, käterätt ümber vöökohta veetud. Ta raputas pead nagu tige peni, pikavõitu tumedad juuksed märjalt vastu kananahal ihu latsumas. „See tuleb korda teha, kohe praegu.“

Manasin näole midagi naeratusetaolist. „Äkki saaks natuke hiljem? Selleks on tarvis tööriistu. Võimalik, et ka mingeid mehaanilisi seadmeid. Ja... aju. Mul vist hetkel ei ole sellest loetelust midagi.“

Ta vedas lödisedes käega läbi ligedate juuste. „Ma võiks ise asja uurida.“

Ta mõjus pisut ebakindlana. Me mõlemad teadsime, et tal pole aimugi, mida teha tuleks. Jesse polnud jõudnud hakata talle elementaarsete parandustööde tegemist õpetama. Seitsmeteistkümne aasta vanusena oli ta pikem kui Jesse ja tugevama kehaehitusega ning ma upitasin end teda põsele suudlemiseks kikivarvule. „Külma duši võtmine mõjub erutavalt. Vaata asja helgemat poolt.“

Ta silmitses mind kahtlustavalt. „Mis ajast sina helgemast poolest räägid?“

„Mul on tänase päeva osas hea tunne.“

„Vahet pole,“ ütles ta. „Aga kui meil hiljem ka kuuma vett ei ole, siis ööbin ma Colini juures.“

Lasin mõttes ta sõbrad oma peast läbi, kuna ta on viimasel ajal hakanud suhtlema uue seltskonnaga. „Ma ei tunne ta perekonda. Enne kui sa ööseks sinna jääd, pean tema emaga rääkima.“

Trey suundus naerdes tagasi oma magamistoa suunas. „Muidugi, soovin edu.“

„Ta ema ei ole kodus või?“

„Ta ema ei kohtle teda nagu last.“

Aga sa ju oled alles laps, mõtlesin. *Hirmul ja üksildane laps*. „Saada mulle ikkagi tema telefoninumber.“

Kui me Jessega oma laulatusteremooniat kavandasime, pakkus kirikuõpetaja meile võimalust oma abieluvanded ise kirjutada, aga meie lähenesime asjale nii nagu kõigele muule oma elus, me järgisime reegleid ja valisime traditsioonilise variandi, mis lõppes sõnadega „Kuni surm meid lahutab“. Kuigi meie lapseõlv möödus gängide kokkupõrgete tallermaaks olnud kandis, kus linnakeskusest veidi loodes asunud väikesel väljakul nägime noori inimesi üksteise käte vahel suremas, tundus meile, et meid see ei puuduta. Olime liiga noored, liiga värskelt abiellunud, vikatimehe pelgamiseks liiga särava tulevikuga.

Niisiis ei mõelnud ma sellele, mida see „lahutab“ tegelikult tähendas. Kui ebaõiglane see oli, kui lõplik, kui juhitamatu. Tema matusel väitsid mulle kõik, et ta on endiselt minuga, aga tegelikult polnud ta mitte üksnes läinud, vaid ka mingid osad minust endaga kaasa viinud. Ma tundsin puudust ka neist ja nii nagu Jesse polnud lootust ka nende naasmiseks.

Meie suhe kulges hästi, kuna see algas sõprusest – leidsime teineteise kaheksandas klassis, karmis koolis veel karmimas kandis. Praegu on seal Starbucks iga nurga peal, aga 1980ndatel ja 1990ndatel juhtisid seal toimuvat jõugud – poolakad ja puertoriikolased ning nad polnud mingid „West Side Story“ pummeldajad. Kui me poleks Jessega selgasid kokku pannud, siis oluaks meie valikus surm, vangla või narkomaania. Selle asemel tegime, sellal kui Jesse ema ja minu vanaema bingot män-

gisid, koos koduseid ülesandeid. Kõndisime koolist koju õlg õla kõrval, pead maas, toppimata oma nina teiste asjadesse. Mingil moel õnnestus meil end nähtamatuks muuta. Aga mina nägin alati Jesset ja tema nägi alati mind.

Olime oma sõprusega ettevaatlikud, kuna teadsime, et see on meie ellujäämise võti. Me ei kallistanud, ei hoidnud käest kinni ega teinud teineteisega mingeid eksperimente ja kui teised meis huvi äratasid, ei rääkinud me sellest ega andnud teineteisele nõu. See kiindumus kestis vaid seni, kuni taipasime, et selline suhe ohustaks meie teekonda edu suunas. Edu oli ainus, mis luges.

Niisiis püsisime ettevaatlikud ja jäime kokku. Kõigepealt noortekolledž, et raha kokku hoida, siis osariigi ülikool. Mina valisin esimeseks põhiaineks graafilise kujunduse ja teiseks ettevõtluse. Temast sai kohtusekretär. Elasime raha kokku hoidmiseks koos nagu sõbrad ja siis, viimasel ülikooliaastal, otsustasime koos elamist jätkata. Millegi enama kui sõpradena.

Igavesti. Kuni surm meid lahutab.

Asi on selles, et keegi ei ütle meile, millal see lahutamine aset leiab. Ja pealegi unustatakse selgitada, et ootamatu surma korral on see lahutamine nagu lahkurebimine, mitte puhta ja selge joone tõmbamine. See jätab kõik asjad lõpetamata, palju lahtisi otsi ning need muudkui hargnevad ja hargnevad...